

Arrest

nr. 48 740 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE VOORDE, die loco advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster vraagt samen met haar echtgenoot op 4 april 2010 een verblijfskaart als 'familielid van een burger van de Unie', met name als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 5 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 5 juli 2010 wordt ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie(1) aangevraagd op 04.02.2010 door T.F. (...), geboren te (...), van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Er werden geen storting in het verleden voorgelegd. Betrokkene haar zoon heeft bewijzen en verklaringen van derden voorgelegd waaruit blijkt dat hij sinds de aankomst van zijn ouders instaat voor hun levensonderhoud. Deze verklaringen hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen daarom niet aanvaard worden. Het voorgelegde bewijs van onvermogen vermeldt niet dat betrokkene onvermogen zou zijn in het thuisland. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51 §2, §3 derde lid en 52 §3, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en machtsoverschrijding.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 omvat twee mogelijkheden waarbij de aanvraag wordt geweigerd.

“Artikel 52 §3 stelt: “Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 52 §4, eerste en vijfde lid stellen: ‘Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

(...)

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu diende het gemeentebestuur de beslissing te nemen aangezien verzoekster beweerdelijk de vereiste documenten niet tijdig, binnen drie maanden, binnenbracht.

De beslissing werd manifest foutief gemotiveerd, en deze vaststelling is reeds voldoende om over te gaan tot vernietiging van de beslissing. Verzoekster is van oordeel dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is geschonden.

Bij de toepassing van artikel 52 § 4 van het K.B. van 8 oktober 1981 is de beslissing behept met een probleem van bevoegdheid van de betrokken gemachtigde “de afgevaardigde beampte S.B. (...).”

De bestreden beslissing dient genomen te worden door het gemeentebestuur zelf.

Artikel 52 § 3 van het K.B. van 8 oktober 1981 bepaalt namelijk:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoekster is van mening dat de gemachtigde dus onbevoegd is dergelijke beslissingen te nemen. Uit het Gemeentedecreet van 15 juli 2005 blijkt duidelijk dat onder gemeentebestuur (Titel II) onder meer

moet worden verstaan de burgemeester (hoofdstuk III onder Titel II het gemeentebestuur). Artikel 64, § 1 van het Gemeentedecreet bepaalt uitdrukkelijk dat de burgemeester bevoegd is voor de uitvoering van de wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten van de federale overheid, het gewest of de gemeenschap tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk is opgedragen aan een ander orgaan van de gemeente. De bestreden beslissing werd echter niet ondertekend door de burgemeester, doch wel door mevrouw S.B. (...). Er bestaat echter geen mogelijkheid tot delegatie van bevoegdheid. Minstens wordt niet aangetoond dat het gaat om een gemachtigde van het gemeentebestuur.

Bovendien blijkt uit de vermelding op de stempel op het verzoekschrift dat "de afgevaardigde beambte S.B. (...)" gemachtigd is op basis van artikel 126 van de nieuwe Gemeentewet (stuk 1).

Artikel 126 van de nieuwe Gemeentewet bepaalt wat volgt:

"De burgemeester en de ambtenaar van de burgerlijke stand kunnen ieder wat hem betreft, beambten van het gemeentebestuur machtigen tot:

1° het afgeven van uittreksels uit of afschriften van andere akten dan die van de burgerlijke stand;

2° het afgeven van uittreksels uit de bevolkingsregisters en van getuigschriften die geheel of ten dele aan de hand van die registers zijn opgemaakt;

3° het legaliseren van handtekeningen;

4° het voor eensluidend verklaren van afschriften van stukken.

Die bevoegdheid geldt voor de stukken bestemd om in België of in het buitenland te dienen, met uitzondering van diegene die moeten gelegaliseerd worden door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen of door de ambtenaar die hij daartoe machtigt. Boven de handtekening van de beambten van het gemeentebestuur, aan wie de machtiging bedoeld bij dit artikel of bij artikel 45 van het Burgerlijk wetboek is verleend, moet van die machtiging melding worden gemaakt. De ambtenaar van de burgerlijke stand kan eveneens beambten van het gemeentebestuur machtigen tot het ontvangen van betekeningen, kennisgevingen en terhandstellingen van beslissingen inzake de staat van personen."

Uit voormelde bepaling blijkt niet dat mevrouw S.B. (...) bevoegd zou zijn om een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te ondertekenen. Delegatie dient steeds expliciet te zijn en kan volgens verzoekster dus nooit impliciet worden afgeleid uit één of andere wetsbepaling.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat uit artikel 11 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel kan worden afgeleid dat gemeenteambtenaren, in zoverre zij hiertoe gemachtigd zijn, bevoegd zijn om een beslissing te nemen in uitvoering van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 11 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 bepaalt immers wat volgt:

"Aan de burgemeester of zijn gemachtigde wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 10 van de Wet van 15 december 1980".

Verzoekster stelt dus vast dat, bij gebrek aan wettelijke grondslag voor het delegeren van de bevoegdheid van de burgemeester tot het treffen van de bestreden beslissing aan een gemachtigde, de betrokken ambtenaar op het ogenblik van de ondertekening niet bevoegd was om een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het recente arrest nr. 28674 van 15 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toont aan dat slechts de burgemeester bevoegd is een dergelijke beslissing te nemen. Volgens de verzoekster is er zodoende sprake van machtsoverschrijding.

Verzoekster benadrukt nogmaals dat er hoe dan ook een gebrek is in de formele motiveringsplicht, daar de beslissing expliciet te kennen geeft dat de machtiging zou zijn gebeurd op basis van artikel 126 nieuwe Gemeentewet, en uit dat artikel 126 nieuwe Gemeentewet blijkt niet dat mevrouw S.B. (...) bevoegd zou zijn om een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te ondertekenen."

2.2. Verzoekster diende een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar dochter en haar Belgische schoonzoons.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 4 februari 2010 via de bijlage 19ter, die werd opgesteld naar aanleiding van haar aanvraag, aan verzoekster werd gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste

op 4 mei 2010 bewijzen bij te brengen dat zij ten laste is van haar schoonzoon, een attest van onvermogen uit Turkije, bewijzen dat er niemand meer is om voor haar en haar echtgenoot te zorgen, een ziektekostenverzekering, bewijzen van de inkomsten van de schoonzoon en een attest dat zij niet ten laste is van het OCMW.

Ten laatste op 7 april 2010 heeft verzoekster een reeks bewijzen neergelegd teneinde aan bovengenoemde vraag te voldoen. Zo legde zij volgende stukken neer: een attest van het HZIV, een attest van het OCMW, loonfiches van haar dochter, bewijzen van inkomsten van haar schoonzoon, haar geboorteakte en die van haar echtgenoot, hun huwelijksakte, attesten dat zij drie kinderen heeft en dat ze alle drie in het buitenland verblijven, getuigenissen dat verzoeksters schoonzoon heeft ingestaan voor medische kosten in België, een getuigenis van de buurman die getuigt dat verzoeksters schoonzoon altijd al heeft ingestaan voor het levensonderhoud en het verlenen van de nodige extra bijstand van verzoekster.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de Stad Gent alle stukken heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid die op 5 mei 2010 heeft beslist om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en geduid dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, nu er geen bewijzen van storting in het verleden werden neergelegd, de alternatieve bewijzen en verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter hebben en als onvoldoende worden bevonden en omdat het voorgelegde bewijs van onvermogen ook als onvoldoende wordt beschouwd, nu het geen vermelding bevat dat zij onvermogen zou zijn in haar thuisland.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In het tweede middel bespreekt verzoekster de verschillende motieven, waaruit aldus blijkt dat zij deze kent. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de mening lijkt te zijn toegedaan dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit nu gemotiveerd wordt dat verzoekster de vereiste documenten niet tijdig, binnen de drie maanden zou hebben binnengebracht, kan zij niet worden gevolgd.

De paragrafen drie en vier van artikel 52 luiden als volgt:

“§3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder heeft geconcludeerd dat verzoekster de gevraagde documenten niet binnen de drie maanden zou hebben neergelegd. Tevens blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekster alle bewijzen heeft bijgebracht waarvan zij de mening was toegedaan dat zij hiermee kon bewijzen te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden, als familielid van een burger van de Unie. Het gemeentebestuur van de stad Gent heeft dan ook terecht op grond van artikel 52 §4 de bewijzen overgemaakt aan de gemachtigde van de minister.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet alle vereiste bewijsdocumenten zou hebben overgemaakt, zodat er geen reden was om toepassing te maken van artikel 52 §3 van het Vreemdelingenbesluit. Bijgevolg werd de bestreden beslissing terecht genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en niet door de gemachtigde van de burgemeester.

Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing werd ondertekend door de afgevaardigde beampte S.B. en zij hiertoe niet de bevoegdheid heeft en er zelfs geen delegatie van bevoegdheid mogelijk is ten aanzien van haar, stelt de Raad vast dat verzoekster zich vergist. De bestreden beslissing werd genomen voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door attaché T.V.. Vervolgens werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht door de afgevaardigde beampte S.B..

Hoewel een eventuele fout in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing stelt de Raad ten overvloede vast dat mevrouw S.B., op grond van artikel 126 van de nieuwe Gemeentewet, gemachtigd kan worden door de burgemeester voor het afgeven van afschriften van andere akten dan die van de burgerlijke stand. Zodat verzoekster niet aantoonde dat mevrouw S.B. niet gemachtigd zou zijn geweest om de bestreden beslissing ter kennis te brengen.

Uit de stukken van het dossier en de beslissing blijkt duidelijk dat de beslissing is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aangezien de naam, de functie en de handtekening van de persoon is vermeld die de beslissing heeft genomen in naam van de staatssecretaris. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat T.V. als gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen en hiertoe bevoegd was. Verzoekster betwist op zich niet dat attaché T.V. niet gemachtigd zou zijn om de beslissing te nemen. Bovendien wijst de Raad op artikel 13 §1, van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Delegatiebesluit van 18 maart 2009), die bepaalt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981: (...) artikel 52, §4, tweede en vijfde lid (...).

Een schending van artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit, van de formele motiveringsplicht of machtsoverschrijding wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 51, §2 en §3 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregels schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven omdat verzoekster geen storting in het verleden kan voorleggen. De dochter en schoonzoon van verzoekster hebben er voor geopteerd om het geld niet via overschrijvingen over te maken aan hun (schoon)ouders. Verzoekster is een oudere dame die niet gewend is om via overschrijvingen te werken, en die geen gebruik maakt (kan maken) van een bankfiliaal.

Verzoekster werd door haar dochter en haar man onderhouden door middel van geld dat ze meestuurden via vrienden die naar Turkije reisden. Zij gaven het geld dan aan verzoekster en haar man. Bij de aanvraag dd. 04/02/2010 voegde verzoekster enkele verklaringen van personen die als tussenpersoon fungeerden en geld overmaakten aan verzoekster (zie administratief dossier). Stukken 3 — 6 zijn de vliegtuigtickets van deze tussenpersonen. Dit staft het verhaal van verzoekster.

Verzoekster bezit niets in Turkije (stuk 7).

Verzoekster voldoet bijgevolg wel aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoekster vordert de schorsing en de nietigverklaring van de beslissing.”

2.4. Verzoekster diende een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar dochter en haar Belgische schoonzoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 4 februari 2010 via de bijlage 19ter, die werd opgesteld naar aanleiding van haar aanvraag, aan verzoekster werd gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 4 mei 2010 bewijzen bij te brengen dat zij ten laste is van haar schoonzoon, een attest van onvermogen uit Turkije, bewijzen dat er niemand meer is om voor haar en haar echtgenoot te zorgen, een ziektekostenverzekering, bewijzen van de inkomsten van de schoonzoon en een attest dat zij niet ten laste is van het OCMW.

Ten laatste op 7 april 2010 heeft verzoekster een reeks bewijzen neergelegd teneinde aan bovengenoemde vraag te voldoen. Zo legde zij volgende stukken voor: een attest van het HZIV, een attest van het OCMW, loonfiches van haar dochter, bewijzen van inkomsten van haar schoonzoon, haar geboortakte en die van haar echtgenoot, hun huwelijksakte, attesten dat zij drie kinderen heeft en dat ze alle drie in het buitenland verblijven, getuigenissen dat verzoeksters schoonzoon heeft ingestaan voor medische kosten in België, een getuigenis van de buurman die getuigt dat verzoeksters schoonzoon altijd al heeft ingestaan voor het levensonderhoud en het verlenen van de nodige extra bijstand van verzoekster

De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande het volgende:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Er werden geen storting in het verleden voorgelegd. Betrokkene haar zoon heeft bewijzen en verklaringen van derden voorgelegd waaruit blijkt dat hij sinds de aankomst van zijn ouders instaat voor hun levensonderhoud. Deze verklaringen hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen daarom niet aanvaard worden. Het voorgelegde bewijs van onvermogen vermeldt niet dat betrokkene onvermogen zou zijn in het thuisland.”

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat zij geen storting in het verleden kan voorleggen omdat haar dochter ervoor opteerde om het geld via vrienden mee te geven naar Turkije, daar zij niet gewend is om via overschrijvingen te werk te gaan. Verzoekster wijst op de verklaringen van personen die als tussenpersoon fungeerden en die zij bij haar aanvraag neerlegde en zij voegt de vliegtuigtickets bij van deze tussenpersonen. Verzoekster legt eveneens een stuk bij waaruit blijkt dat zij niets bezit in Turkije.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat in het administratief dossier verschillende getuigenverklaringen zitten en bewijsstukken waaruit blijkt dat er medische kosten in België werden betaald door de schoonzoon en tevens een getuigenverklaring van de buurman waarin wordt gesteld: *“kan ik verzekeren dat C. (...) tot hertoe altijd al heeft ingestaan voor het levensonderhoud en het verlenen van de nodige extra bijstand, die gepaard gaat met de integratie in onze samenleving, van zijn schoonouders S. en F. T (...). Ik ben er ten stelligste van overtuigd dat de familie A. (...) dit ook in de toekomst met hart en ziel zal blijven doen”*. Het administratief bevat vooreerst geen verklaringen van tussenpersonen die geld zouden hebben meegenomen naar Turkije. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de vliegtuigtickets voor het eerst bijbrengt bij haar verzoekschrift. De Raad benadrukt dat hij enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met documenten die hem niet ter kennis werden gebracht. Verzoekster weerlegt met haar betoog de motieven niet dat de getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben, noch toont verzoekster aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen.

Het stuk waarnaar verzoekster verwijst waaruit zou blijken dat zij onvermogen is in Turkije, is uitsluitend in het Turks opgesteld, zodat de Raad hieruit niet kan opmaken waarover het stuk gaat. Evenwel draagt het de datum van 15 juli 2010, waaruit blijkt dat het werd opgesteld na de bestreden beslissing. Verzoekster legt dit document dus voor het eerst neer bij haar verzoekschrift. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoekster toont hiermee niet aan dat zij ten tijde van de bestreden beslissing wel degelijk heeft bewezen onvermogen te zijn in haar land van herkomst.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zowel de juridische als feitelijke motieven kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, zodat ook een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond. Verzoekster toont evenmin aan op welke wijze er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Inzoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN